

Qui no coneix... Carles Tenesa, "Litus" la revolta reclama música

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

I és clar que el coneixeu! Carles Tenesa Sanz. Va néixer el 1972, a Sant Vicenç de Castellet, i amb el seu germà va tenir una infantesa tranquil·la a cavall de l'escola del poble, el Mijac i fins l'associació gegantera. I no va arribar a Manresa sinó per fer un cicle formatiu de tèxtil al Lacetània. Precoç de mena, també comença aviat a treballar de tarda en una fàbrica d'injecció de plàstic, i als 17 anys ja el trobem instal·lat aquí, en una casa "okupa". Jove i inquiet, l'atreu el moviment per la insubmissió i sovintea el centre Alimara, del carrer Guimerà. Ell només volia passar de la "mili" i és allà que coneix les detencions de Martínez, Comellas i Bardina: aquell 1992, doncs, va decidir aprofundir el seu compromís polític militant al JIR (Joves Independentistes Revolucionaris). El "Litus" ara passa per l'Ateneu Popular la Seca i allà fa una altra descoberta, això és, la importància de la música. Música i política, en un vincle indestruïble. El recordeu ja abans, amb tota la colla dels concerts antirepressius a Pista Castell? Aleshores la normativa era gairebé inexistent i, en termes de seguretat, només calia patir per si vindrien els fatxes -i els fatxes venien cada vegada! Doncs bé, en "Litus" aviat serà un especialista dels concerts, després d'haver-ne resseguit molts d'altres arreu del país, com ara aquell de Cerdanyola, amb els de La polla records, quan l'estació ja vessava de "punkies" i tot era un exèrcit de caps crestats: pura revolta! Per això més endavant també farà part dels impulsors de la Festa Major Alternativa, en una mena de màster popular de gestió cultural. Coneix mes gent i amplia contactes a cavall de Catalunya i del País Basc, i ja som a 1996 quan amb d'altres decideix crear l'associació cultural Propaganda pel fet!, una distribuïdora musical vinculada als ateneus la Seca i el de Vallcarca, a Barcelona: els caldran poc més de tres anys per decidir que allò exigeix professionalitat i el "Litus" se la juga. Abandona la fàbrica, crea una societat limitada i -en menys d'un any- fon els estalvis i es queda a la ruïna! Tossut com és, torna a Manresa i adopta la fórmula cooperativa per buscar nous camins, ara amb els Obrint pas -que si aquí les coses costaven, a València encara més! I en aquest nou capítol mantindran mil debats amb en Xavi Sarrià per resoldre reptes i contradiccions, des d'aquell no voler res de l'estat fins acceptar sortir a televisió! Propaganda pel fet! serà també un segell discogràfic, però potser el seu millor encert va arribar just quan els hàbits de consum cultural canviaven definitivament. En "Litus" entoma el risc d'emprendre una nova àrea de negoci i amplien la cooperativa: acabava de néixer Stroika, que aquest octubre compleix deu anys! Molt més que una sala de concerts, Stroika és també casa de la música, punt de formació i cuina de grans gires -Zoo, La Raíz... Un treball fet des de la passió però amb marge per parar a casa, ara que en "Litus" té companya i fins un parell de filles. Feliçment instal·lat al barri antic, no perd el to inconformista i assaja l'harmonització d'uns nous habitatges cooperatius amb espais compartits. No es pot negar, si més no, que la música que desprèn la idea és bona!